

West Endin tytöt

Gabriel Korpi

West Endin tytöt

Gabriel Korpi

West Endin tytöt

Rikosromaani

© 2020 Gabriel Korpi

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kannen suunnittelu ja taitto **nalle**grof

ISBN 978-952-80-2447-7

1.

In a West End town, a dead end world

The East End boys and West End girls

In a West End town, a dead end world

The East End boys and West End girls

Sometimes you're better off dead

Se alkoi kuten tällaiset tarinat alkavat: toimistoon käveli kaunis nainen. Onnekas hän oli myös. Valo ei tavallisesti ollut paikalla puoli kahdeksan aikaan aamulla edes ennalta sopimalla, eikä tälle aamulle ollut sovittu mitään. Valo oli herännyt omia aikojaan aamuviideltä, ja kun kerran hereillä oli, meni Stadikalle uimaan ja tuli sitten suoraan katsomaan, mitä Erkin edellisiltana sisään kantama kuolinpesä sisälsi. Hän oli ostanut sen edullisesti Erkin puhelimessa antaman kuvauksen perusteella jostain Lappeenrannan tienoilta ja toivoi hajamielisesti löytävänsä edes muutaman Arabian kannun tai vaikka samovaarin, hyvässä lykyssä ikoneita. Valo oli juuri ottanut käteensä kultaisenkirjavat venäläiset mokkakupit, kun ovi kävi ja kello kilahti.

”Huomenta. Minä tarvitsisin apua”, nainen sanoi. Hänellä oli molemmissa käsissään kannellinen kahvimuki, mutta tuskin hän niihin viittasi, Valon pitelemistä kupeista huolimatta. Ei hän myöskään näyttänyt ihmiseltä, joka halusi heti herättyään ostaa sohvan tai Arabian kannun.

”Maidolla vai ilman?” nainen kysyi. ”Ajattelin tuoda mukana kun tulin tällä tavalla ilmoittamatta. Näin että täällä oli valot ja ajattelin että miksei nyt sitten saman tien. Ja olin juuri ostanut kioskilta kahvit. Mä ostan muutenkin aina kaksi, koska välillä käy niin ettei yksi riitä ja sitten harmittaa. Kumpi?”

Valo oli ollut aikeissa sanoa jotain aukioloajoista, mutta hän nielaisi sanansa, laski mokkakupit varovasti takaisin pahvilaatikkoon, viittasi taempana olevaan toimistohuoneeseen ja vastasi: ”Maidolla, kiitos. Ole hyvä ja käy peremmälle.” Valo piti onnekkaista ihmisistä. Sellaisilla oli taipumus pysyä hengissä ja järjissään ja maksaa laskunsa.

Naisen kasvot eivät herättäneet Valossa mitään muistikuvaa, mutta ääni oli tuttu. Asia selvisi, kun nainen ojensi käyntikortin. Kati Glad, radiotoimittaja. Valo vieroksui mainosradioiden hölinää, mutta Kati Glad oli siedettävä poikkeus.

”Studio on tässä lähellä. Mä olen äänessä vasta iltapäivällä, mutta tykkään mennä ajoissa valmistelemaan”, selitti nainen ja hörppäsi kahvistaan. Valokin maistoi omaansa ja odotti. Nainen ei ollut kiihtynyt, peloissaan tai varautunut – aivan kuin hän olisi mielijohteesta poikennut ostamaan kukkia tai salmiakkia. Yksityisetsivän luo

harvoin tultiin hyväntuulisesti heräteostoksille – etenkään kun otti huomioon, ettei liikkeen ulkopuolella lukenut kuin Osto ja Myynti. Piti tietää etukäteen minne tuli, ja tämä nainen oli ottanut selvää.

”Niin, se asia”, aloitti nainen ja kaiveli käsilaukkuaan (nahkaa, tilava, reppumallia). Hän ojensi Valolle valokuvan. Viime vuosikymmeneltä, totesi Valo. Nuori nainen ja nuori mies kasaripukineissa festareilla kaulatusten, silmät sirrillään, voitonmerkkiä näyttäen. Tytön tunnisti Kati Gladin aiemmaksi painokseksi permanentista ja mustasta huulipunasta huolimatta. (Valolla oli ollut samanlaista, mutta ei Suomessa eikä klubien ulkopuolella.)

”Me oltiin parhaita kavereita jo Hyvinkäällä, vaikka mä olin vähän vanhempi. Päästiin molemmat opiskelemaan taidehistoriaa.”

”Hänetkö pitäisi etsiä?” arvasi Valo. Nainen ravisti päätään. ”Oskari on Hyvinkään hautausmaalla”, hän sanoi. ”Hyvässä tallessa. Mutta on pari asiaa, jotka haluaisin tietää. Jotenkin tuntuu että olen sen velkaa, koska minä hänet siihen työpaikkaan hommasin. Cederin taidemuseo. Mahdatko muistaa? Sulki ovensa joku vuosi sitten ja kokoelmat talletettiin muualle.”

Valo kävi muistiaan läpi. Joku skandaali, murhenäytelmä. Murha. Nainen. Lööppi. Espoo? Merenranta kuitenkin.

Nainen luki hänen kasvojaan ja nyökkäsi. ”Ajattelinkin että muistaisit. No, Oskari oli se jonka ajateltiin tappaneen Ursulan, museonjohtajan. Hän oli paikalla, hänelle olisi voinut kuvitella syyn, hän ei itse muistanut mitään. En edes tiedä, epäiltiinkö ketään muuta.”

”Ja hänet tuomittiin?”

Nainen pudisti päätään. Nyt vasta Valo erotti kyyneleen silmäkulmassa. ”Ei ehditty. Oskari tappoi itsensä. Se oli kauheaa, epätodellista ja kauheaa.”

Kati Glad pyyhkäisi kyyneleensä ja tuijotti rävähtämättä Valoa silmiin. ”Minä haluan tietää kuka Ursulan oikeasti murhasi. Se ei ollut tuo poika tuossa kuvassa, sen minä tiedän. Ei se poika, jonka minä tunsin. Oskari oli mulle kuin pikkubroidi. Oskari oli ihastunut Ursulaan. Se ei ollut tappaja. Oskari ei ollut sellainen ihminen joka tappaa ketään, ei edes suutuspäissään tai kännissä. Ei vain ollut. Ja tämä on nyt sellainen asia omassa elämässäni, jonka minä haluan selvittää. Ehkä olen siinä iässä tai jotakin, mutta sitten on niin. Minä haluan että jos jotain tärkeää on löydettävissä niin sitten se etsitään.”

Valo nyökkäsi. Hän tiesi, mistä nainen puhui. ”Täytetään ensin pari paperia.” He joivat kahvinsa loppuun, ja aamu alkoi käynnistyä myös ulkona kadulla; autot ja ihmiset palasivat paikoilleen kuten aina ennenkin sellaisina päivinä, jotka toistuvat samanlaisina, kunnes muuttuvat äkkiä täysin.

2.

Kati Gladin poistuttua Valo keitti takahuoneen keittolevyllä lisää kahvia edellisen kuolinpesän mukana tulleella punaisella emalipannulla (siinä oli pikku kolhu) ja mietti, miten ryhtyisi etenemään. Mitään aikataulua ei ollut sovittu, mutta juuri nyt oli aika hiljaista. Liikkeen puolelta oli pari arviointikeikkaa Turun suuntaan, ja näissä sivubisneksissä yksi paketointivaiheessa oleva uskottomuusjuttu sekä pitkäksi venähtänyt katoamistapaus, joka oli kuivumassa kaasaan jälkien hävittyä Panaman suunnalla.

Tosin Valo ei enää ollut varma mikä oli sivubisnestä. Hän oli liittänyt kaupparekisterin toimialaluokitukseen vartioinnin ja yksityisetsivätoiminnan ensimmäisen keikan jälkeen, mutta isompi osa liikevaihdosta tuli jo keikoista kuin osto- ja myyntiliikkeestä. Mitähän Olli tuumaisi tästä yhdistelmästä? Olisi luultavasti tokaissut, että aivan samantekevää, kunhan rahaa jostain tulee.

Olli oli ehtinyt pyörittää liikettä 60-luvulta asti, ja siinä ohessa muutamaa muutakin yritystä, kuten mainostoimistoa, kiinteistönvälitystä ja urheiluvälineiden maahantuontia. Valo oli pyörinyt liikkeessä pikkupojasta lähtien, vaikka aikuisiällä ei enää ollut ehtinyt piipahtamaan kuin satunnaisesti. Ollilla oli aina aikaa keittää kahvit ja jutella niitä näitä samalla kun esitteli uusimpia löytöjään

tai manaili huonoja kauppoja. Ollin Lahja-sisaren mielestä liike oli siivoton, eikä hän käynyt siellä kuin erikseen kutsuttuna, vaikka asui melkein vieressä. Olli sen sijaan visiteerasi Lahjan luona ja toi usein tullessaan tuliaisia Valolle ja Violalle: vanhoja mekaanisia leluja (joista rikkinäisinä ei saanut kunnon hintaa) tai hauskoja vanhoja kylttejä (joista tuli muodikkaita vasta vuosia myöhemmin).

Mitähän mieltä Olli olisi tästä kuormasta ollut? Olisi kai ollut tyytyväinen. Kuppien lisäksi kaunis pieni ikoni, johon pitäisi pyytää mielipidettä Helenalta. Siro vihreä-valkoinen sohvakalusto, jonka päällä ei ilmeisesti ollut juuri istuttu, koska sekä jousitus että verhoilu olivat erinomaisessa kunnossa. Sääli vain, että kyseiselle tyyliille ei juuri ollut ottajia, mutta ei Valo tarvitsisi kuin yhden.

Valo pyöritteli kädessään pientä venäläistä posliinikaunotarta ja toivoi että ymmärtäisi siitä enemmän. Joka päivä tuli halu soittaa Ollille ja kysyä jotain. Nyt kun Olli oli Hietaniemessä se ei enää käynyt päinsä, mutta vaikeaa se oli Kustaankartanossakin ollut. Tosin monta kertaa Ollilta sai täysin järkevän vastauksen leivoshaarukkaa, kannua tai tarjoilupöytää koskevaan asiaan, vaikkei hän enää tiennyt, kuka Valo oli. Oli tavallaan armollista, ettei sitä vaihetta kestänyt kauaa: keuhkosityöpä vei tupakkamiehen Alzheimeria nopeammin. Valo toivoi välttyvänsä samalta kohtalolta. Mutta ei hän äkkikuolemaakaan halunnut. Hän oli nähnyt niitä ja etenkin niiden jälkiselvittelyitä aivan riittävästi. Parasta olisi jos saisi lähteä nopeaan

sairauskohtaukseen elokuvateatterissa lopputekstien pyöriessä. Mieluummin niin, että elokuva oli ollut hyvä.

Mitä esineitä Ursula Tannerista oli mahtanut jäädä jäljelle? Ja miten hän olisi halunnut kuolla? Tuskin ainakaan 37-vuotiaana pää tohjoksi hakattuna. Ei kukaan ansainnut lähteä sillä tavalla. Ei myöskään niin että hirttäytyy selliin 21-vuotiaana. Jos Kati Gladiin oli uskomista, jossain kulki vapaana se ihminen, joka näistä kuolemista oli vastuussa.

Siispä töihin. Valo laski Kuznetsov-neitosen varovasti takaisin laatikkoon ja ryhtyi tutkimaan muistiinpanojaan. Eipä niissä paljoa ollut, mistä lähteä. Kati Glad oli ollut ensin itse kesätöissä Cederin museossa ja autellut pitkin talvea. Seuraavana kesänä hän oli mennyt kielikurssille Italiaan ja suositellut seuraajakseen kaveriaan Oskaria. Poika oli kuulemma ollut ujo ja huono hakemaan töitä, mutta oli saanut paikan pontevan ystävättärensä ansiosta. Kati oli lähtenyt Italiaan, soitellut Oskarin kanssa muutaman kerran ja vaihtanut pari postikorttia. Viimeinen puhelu oli puhuttu vähän ennen kohtalokasta viikonloppua. Oskari ei ollut suoraan tunnustanut olleensa rakastunut pomoonsa, mutta Kati sanoi tunteneensa kaverinsa niin hyvin, että ymmärsi täysin mistä oli kyse. Viimeisen puhelun aikana Oskari oli vihjannut saaneensa tietää, että Ursula oli ikävässä jamassa ja sanonut yrittävänsä auttaa. Ystävätär ei ollut ottanut näitä puheita kovin vakavasti, ja oli vasta Italiasta palattuaan kuullut, että poika oli pidätetty. Siinä se.

Valo päätti soittaa ilmeisimmät puhelut saman tien. Paitsi ettei hänellä ollut Martikaisen numeroa. Sitä ei todellakaan ollut puhelinluettelossa eikä sitä tiedustelustakaan saisi. Hagströmillä olisi, mutta se ei vastannut puhelimeensa. Valo naputteli kömpelösti Hagströmille tekstiviestin – hän ei vielä ollut oikein tottunut lähettämään sellaisia – ja soitti sitten Violalle, tavallisella puhelimella, koska se nyt vain sopi käteen paremmin.

”No moi. En rupea valehtelemaan ettei mulla mitään asiaa ole.”

”Et sä koskaan mulle ilman asiaa soita. Joidenkin ihmisten broidit soittaa. Taasko sä haluat myydä mulle jotain vanhaa roinaa?”

”Eiku nyt ei ole roinasta kyse. Mitä sä tiedät Ursula Tannerista?”

”Ursula Tannerista? Vanhaa roinaa jos jokin. Se on kuollut.”

”On tiedossa. Muistatko sä tästä jotain? Mä olin silloin Namibiasa, joten meni enimmäkseen ohi.”

”No kyllähän me sitä seurattiin. Silloin kun se nimitettiin niin se oli hyvä aihe. Cederin säätiöllä oli siihen aikaan fyrkkaa, ja ne etsi museolle jotain uutta juttua. Ursula Tanner tipahti niille taivaasta.”

”Missä se taivas oli? Jos mä jotain kaipaisin niin taustoja.”

”Nyt pistit pahan. Yritin meinaan aikoinaan samaa, ja mä sentään osaan asiani. Arvaa mitä mä löysin? En käytännössä mitään. Mutta jännä mimmi. Todella sääli että joku meni sen tappamaan. Ei taide-museot yleensä ole meille paljon jutunaiheita tarjonneet, ja harvasta murhasta saa loputtomiin uutta kirjoitettavaa.”

”Voisitko sä yrittää vielä uudestaan kaivella? Kaiva mulle ainakin

kaikki mitä silloin löysit.”

Viola huokasi. ”Okei, mä soittelen sulle.”

”Jos on ihan pakko. Sano Vapulle terveisiä.”

”Soita sille itse. Kummisetä vois viedä sen vaikka syömään.”

”Jos se lupaa laittaa päälleen jotain muuta kuin haalarit.”

”Älä nyt, on sillä myös farkkuja ja T-paitoja. Mutta mä sanon sille että sä soitat. Ja hei odota, älä lopeta vielä. Mulla on sulle deitti!”

Valo irvisti. Hän oli vastahakoisesti suostunut joihinkin sokkotreffeihin, eikä niistä ollut koskaan tullut mitään. ”Viola. Pliis.”

”Eiku tää on nyt ihan eri juttu. Hirmu kiva tyyppi. Sekin tykkää tavaroista. Sisustusarkkitehti. Suoraan Hollywoodista. Ihan oikeasti, Hollywoodista. Ja kun ei enää tarvi selittää että sä olet poliisi niin se tekee kuule elämästä paljon helpompaa.”

”Älä nyt kuitenkaan vielä anna sille mun numeroa.”

”Mä annoin jo. Moido, mulla on dedis tunnin päästä.”

Laskettuaan luurin Valo mielti, että saman tien voisi soittaa sille uskottomuusjutun toimeksiantajalle. Pääsisi lähettämään laskun ja keskittymään uuteen juttuun. Ilahtuisikohan mies vai ei, kun kuulisi mitä Valolla oli kerrottavanaan? Valo oli palkattu ottamaan selvää, oliko keski-ikäisen toimitusjohtajan rouvalla suhde puolisonsa ystävään. Salaisia kohtaamisia, outoja yhteensattumia, peiteltyjä puheluja, hätävalheita, ihan normaalia meininkiä. Valo oli odottanut autossa hotellien ja toimistorakennusten ja kerrostalojen edessä, ottanut valokuvia ja selvittänyt osoitteita – ja saanut selville, että rouva

valmisteli puolisolleen 50-vuotisyllätyskekkereitä miehen vanhojen kaverien kanssa. Osaisiko mies näytellä riittävän yllättynyttä, ettei ystäväporukan hauska yllätys menisi piloille? Ja millaista oli olla noin epäluuloinen ihminen? Saati sitten noin epäluuloisen ihmisen puoliso?

Olihan Valokin epäluuloinen, mutta hän oli sitä ammatin puolesta ja se oli ihan eri asia. Hän sai tästä maksun.

3.

Valo ehti juuri astua kotiovesta sisään ja laskea kauppakassin keittiöön, kun kännykkä soi. Hän arvasi, että se oli Martikainen, koska numeroa ei näkynyt. Hagström oli saanut sen jostain kiinni.

”Valo, mukava kuulla sun ääntäsi.”

”Samoin. Mitäs kiireisen eläkeläisen elämään kuuluu?”

”Juuri palasin Bangkokista ja lähdén huomenna saareen. Tule viikonloppuna käymään, ollaan ihan pienellä porukalla. Tilasin taksi-veneen perjantaiksi kello 18, kerkiätkö siihen?”

”Ehdin ja tulen, mutta sillä varoituksella että mulla on vähän työasiasa.”

Martikainen ähkäisi. ”Jos lupaat pitää lyhyenä. Toisin kuin eräät, mä olen ihan oikeasti jättänyt työnteon. Enkä muuten helvetissä meinaa kirjoittaa muistelmia. Paitsi että jos siihen paikkaan päädyn niin ehkä kostoksi kirjoitankin.”

”Älä kirjoita”, toivoi Valo vilpittömästi.

”Miten bisnekset sujuu? Minä tarkoitan nyt niitä muita puuhiasi. On kyllä veikeitä ja vaikeeta kuvitella sinua vanhan tavarán kanssa puljaamassa.”

”Niin.” Kuten Valo odottikin, Martikainen nauraa räkätti päälle.

”Mutta nähdään sitten viikonloppuna. Mitä viiniä saisi olla?”

”Poikakulta, mitä vaan mutta ei mitään mehuja. Nähdään perjantaina. Älä myöhästy veneeltä tai Nyberg ottaa tuplahinnan, saatanan ahne hurri.”

Valo ajatteli Martikaista kiitollisena samalla kun ryhtyi kokkaamaan itselleen munakasta ja katseli ikkunasta, miten seiskan ratikka mennä kolisteli talliinsa nukkumaan. Luottamus, se säilyi. Valo muisti Martikaisen vuosien takaa, kun he tunsivat toisensa vain töistä: kukaan muu ei takuulla tiennyt mikä heitä yhdisti. Salaisuuksien ja lupauksen pitäminen oli yhä arvossaan. Valo ei myöhästyisi veneeltä.

West Endin tytöt on 90-luvun Helsinkiin sijoittuva kepeä, surumielinen ja nopealukuinen rikosromaani. Valo on entinen poliisi, joka hoitaa perimäänsä osto- ja myyntiliikettä ja siinä sivussa muitakin liiketoimia. Kun Valoa pyydetään tutkimaan vuosikymmenen takaista museonjohtajan murhaa, hän joutuu kasvokkain myös omien kipeiden muistojensa kanssa. Kuka oli Ursula Tanner ja kuka halusi hänen kuolevan? Ja onko Valon oman tunnelin päässä valoa - edes uuden miesystävän kautta?

”Tunnelmallinen, elegantti dekkari, jossa 80-luvun nostalgiaa on juuri sopivasti. Hieno aloitus sarjalle, jolle toivon pian jatkoa.” AH / Goodreads

”Aion kyllä lukea tulevatkin, sen verran tarina koukutti eikä kirjaa malttanut laskea käsistään ennen viimeistä lausetta.” Kati / BoD

”Hyvin (ja hauskasti) kirjoitettu dekkari, joka ei mässäile kauhulla eikä väkivallalla, vaan tarjoaa kiinnostavaa ihmiskuvausta ja paljon ajateltavaakin, niin kuin hyvä viihde parhaimmillaan tekee.” TV / Twitter

”Dialogi pulppuaa luontevasti ja uskottavasti. Muutenkin teksti soljuu eteenpäin vaivattomasti. Dekkarin juoni on melko perinteikäs, mutta kuitenkin tapahtumat yllättävät ja mukaan mahtuu näppäriä juonenkäänteitä.” Kirjojen kuisketta -blogi

9 789528 024477